

18 години без Христо Фотев - свободен, весел, лош...

понеделник, 27 юли 2020

Повечето хора угасват през зимата, когато е студено и ветровито. Христо Фотев го направи през лятото, когато всички са усмихнати, заети, изпълнени с планове и мечти. За да не се усети твърде болезнено отсъствието му, вероятно, понеже суетата не му бе присъща.

Днес се навършват 18 години без физическото присъствие на Христо Фотев на белия свят. Но върху белите страници продължават да стоят хиляди негови думи, подредени по онзи вълшебен начин, който ги превръща в поезия.

Ах, най-подир свободен...

Ах, най-подир свободен, весел, лош.

До смърт реален - и правдоподобен.

На симфоничния оркестър - лека нощ.

О, лека нощ, мой въздух камертонен,

в най-краткия, луминесцентен час!

В най-есенния дъжд - и кристаличен -
ти чакаш автобус, мой контрабас,
докрай добър, усърден, симфоничен.
Роялтът... Лека нощ. И реквием.
И ти, мой диригент със бюст гипсиран.
Целувам те по скръбния корем,
мой барабан опитомен -
дресиран.
И си излизам... Тръгвам из Бургас.
В пейзажа му от алкохол и вятър.
В беззвучния му въздух падам аз -
концерт на полунощен вентилатор.
От манекен на манекен, от бюст
на бюст, от дъжд на...
Ти тъгуваш.
Не чуваш ли как сричам наизуст
аз своя ритуал на съществуващ?
Аз съществувам с календарен старт.
По навик съм достъпен и пластичен.
На твоя поглед сребърния алт
е тъй далечен, казал бих
класичен.
Самотен съм... Обичах те, от шест
до девет те обичах аз... С ненавист
аз стъпвам връз блестящия ти шлейф -
връз тоя дъжд, по-остър от кипарис.
И пак целувам твоя мокър глас.
Как се усмихваш ти - мой малък намек
за смърт и сън, за смърт и сън в Бургас...

Ти - мой разплакан и покорен навик.

Сбогом.